

På korsvägar

Varje år påminner Askonsdagens gråtmilda stämning oss om förgängligheten och fåfängligheten i vårt jordiska liv. Den påminner oss också om synden och behovet av bot, om Guds storhet och helighet samt människans svaghet. Varje år denna dag lägger prästerna aska på våra huvuden. Detta kan för många som står utanför kyrkan verka vara på något sätt anakronistiskt förnedrande för den stolta 2000-tals människan samt en onödig påminnelse om meningslösheten i människans jordiska liv. Den fasansfulla stämningen förstärker ännu mer dessa dramatiska och hopplösa ord som prästen, för inte så länge sedan, brukade uttala under askans påläggande: *"Kom ihåg att du är stoft, och stoft skall du åter bli."* Det behövs ingen tro för att man skall kunna ta till sig dessa ord, för även utan någon tro så vet vi vad som händer med vår kropp efter döden. På detta sätt ter sig Askonsdagen ovanligt deprimerande och det är inte konstigt att så många kristna flyr från en sådan trons uppfattning som kan förtrycka en människa, väcka hennes sorger och rädslor till liv.

Men är detta verkligen Kyrkans lära? I början av den heliga Fastan i Kyrkans liturgi klingar profeten Joels bestämda rop: *"Omvänd er!"* (Joel 2:12), men också det hörs den helige Paulus ödmjuka åkallan: *"Jag ber er på Kristi vägnar: låt försona er med Gud"* (2Kor 5:20). Det kan inte finnas bättre budskap för början av den här perioden. Den är, i Kyrkans tradition, en sökande tid när man försöker hitta sin rätta plats vid Gud och sin egen värdighet och storhet som kommer från Gud. Ju mer vi förlorar den storheten desto längre bort avlägsnar vi oss från Gud.

Utrop till omvändelse är en chans för människan, som har förvirrat sig i sitt liv och gått vilse. En chans för att märka att hon vandrar på fel väg som inte leder till det uppsatta målet så att hon anstränger sig för att komma tillbaka till den för henne rätta vägen. För det är vilsenheten och inte den enskilda synden eller människans svaghet som är människans största tragedi. När man vandrar på den rätta vägen som leder till målet (även om man snubblar, ramlar eller faller i diket, i leran och blir föraktfullt betraktad av alla) har man alltid en chans att stiga upp och på nytt ta upp vandringen till målet på den rätta vägen ...

Min Herre!

I min kyrka kungjorde prästen att Korsvägandakten ska börja varje fredag kl. 18.00.

Jag vandrar med prästen och upprepar:

Korsfäste Herre Jesus Kristus - förbarma dig över oss...

Jag stannar vid de fjorton stationerna,
ser på dem, blundar och blir fundersam.

Pauserna är för korta.

Därför måste jag ensam komma tillbaka på vägen.
 Någonting har jag tappat här, någonting har jag inte hört,
 någonting ville jag se på närmare håll och uppleva på nytt – i ensamhet.

Vissa stationer ger mig ingen ro.
 Varför skriker de så högt: Korsfäst honom!

Jag kommer tillbaka till den fjärde stationen - *Jesus möter sin Moder*.
 Det är omöjligt att Han, att Hon
 inte har sagt någonting till varandra.

Jag skulle också vilja träffa *Veronika* och fråga henne
 vad hon gjorde med svetteduken.

En station skulle jag vilja glömma bort: *Jesus blir avklädd*.
 Folks skamlösa fräckhet och Jesus nakna oskyldighet.
 Så stickande i ögonen att man är tvungen att blunda.

Jag har för lite tid vid den elfte stationen: *Jesus spikas fast vid korset*.
 Jag kysser den korsfäste Jesus fötter.
 Jag skulle vilja stå så länge tills jag hörde ordens eko:
 "Där är din mor" ...
 och officerens anrop:
 "Den mannen måste ha varit Guds son."

Det finns kors vid vägar, och det finns vägkorsningar,
 alltså är alla vägar, korsvägar?

Ja.
 Dina vägar är inte mina vägar
 och mina vägar är inte dina vägar,
 men en gång i livet korsas de:
 min väg och din väg.
 Där kan vi alltid träffas.

Sedan går vägarna åt andra håll.